

[Melchior]

er let fatteligt og let administrerbart, men til gengæld også noget mere firkantet og vil derfor have flere urimeligheder, da det levende liv og de mennesker, der lever dette liv, jo ikke er så kvadratiske eller rektangulære.

Jeg vil derfor lidt i telegramstil pege på en hel række punkter, hvor vi vil forsøge under behandlingen at efterforske større fleksibilitet. Det gælder 60 års grænsen, skønt jeg erkender, at et eller andet sted må grænsen jo ligge. Det gælder spørgsmålet om, hvorvidt det skal være så kategorisk, at man ikke kan komme ind igen, hvis man efter en periode at have prøvet sin tidlige fyraften alligevel kommer til det resultat, at det ikke var lykken. Jeg erkender, det bliver vanskeligt administrerbart, men vi må arbejde med det, fordi det er i menneskers interesse, vi arbejder. Det gælder spørgsmålet om de 200 timer, om det er det rigtige tal, hvad der er baggrunden for, at det tal er bedre end noget andet tal, og hvem der skal og kan kontrollere, at det overholdes.

Så er der hele det grundlæggende kriterium, nemlig medlemskabet af en a-kasse i en 5 års periode. Det lader 3 grupper af befolkningen ude, nemlig tjenestemænd, selvstændige og en del øvrige grupper. CD anerkender, at et fremskridt skal man tage imod, og så selv om dette fremskridt ikke kan komme 100 pct. af befolkningen til gode i første omgang. Her vil der være tale om, at ca. halvdel af de erhvervsaktive i dette land vil kunne nyde fordel af denne ordning, hvis de får brug for en sådan fordel. Men selv om vi altså erkender, at vi ikke synes, det er diskriminerende, at ikke 100 pct. af befolkningen fra start af kan nyde godt af en nyordning, må vi dog gøre det bedst mulige for at udvide den mest muligt.

Jeg tror, tjenestemændene vil affinde sig med det, for de har været med til at prøve at komme først med så mange andre ordninger; jeg tror, de vil se med sindsro på det.

Det ligger nok lidt anderledes med de selvstændige erhvervsdrivende. Det er en ny ting, at de har kunnet melde sig ind i en arbejdsløshedskasse, og den omstændighed, at der ikke har eksisteret arbejdsløshedskasser for selvstændige i 5 år, kunne måske retfærdiggøre, at man satte en lavere årregel for de mennesker, som altså slet ikke har haft den mulighed rent teknisk, om de havde villet, at

melde sig ind i en a-kasse, og det er også et af smidiggørelsespunkterne.

Så er der de øvrige grupper. Der vil være en hel del grænsegrupper at tage hensyn til. Måske kan det være 5 års ansættelse, der skal være et kriterium, mere end 5 års medlemskab af en a-kasse. Endvidere er der hensynet til pensionister af anden art, invalidepensionister, førtidspensionerede, som ofte må nøje sig med en månedlig udbetaling på 1.200–1.400 kr.; hvordan vil de se på, at mennesker, der måske har været i arbejde en kort periode i deres sjette årti, og som så har været arbejdsløse i nogle år og nu er blevet 60 år, vil kunne oppebære denne ydelse, som vil være mellem 2 og 3 gange større, end så og så mange pensionister vil kunne modtage? Det er disse mange ting, vi er nødt til at arbejde grundigt og alvorligt med.

Lad mig til slut omtale spørgsmålet om finansieringen, altså fordelingen af betalingen, som her er tænkt at være $\frac{2}{3}$ til arbejdsgiveren, $\frac{1}{3}$ til arbejdstageren. Vi betragter det beløb, som arbejdstageren, lønmodtageren, her skal betale, som en forsikringspræmie, og hvis denne fremstilling er rigtig, finder vi, at $\frac{1}{3}$ af den samlede udgift er for lille, og at der alene af den grund bør kunne deles om på dette, således at det bliver det modsatte forhold: $\frac{2}{3}$ – $\frac{1}{3}$ den anden vej, eller et andet resultat, vi kan forhandle os frem til. Både af den her nævnte grund, nemlig at den, der i givet fald får fordel af forsikringen, hvis skaden sker, også bør være den, der bærer hovedbyrden ved opsparringen til denne godtgørelse til sin tid – altså at den brandforsikrede betaler sin brandpræmie, og den, der vil forsikre sig for at kunne afgå fra arbejdsmarkedet tidligere, må bære hovedbyrden ved betalingen derfor – men naturligvis har vi også det sigte at holde erhvervslivets omkostninger nede.

Men måske kunne staten dog af sine midler, nemlig af de midler, som alligevel er afsat til bekæmpelse af ledigheden, gå ind med et beløb til delvis finansiering af denne efterlønsordning, således at både virksomheden og den ansatte kan slippe noget billigere, og hvis det sker – stadig væk med lovens hovedintentioner som grundkriterium – tror jeg, at både lønmodtagerens og virksomhedens ydelse bliver så beskeden, at det vil lette ordningens gennemførelse.